

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

پابلو سپولودا آئنده*
برگردان: طلحه حسنی
۱۶ اپریل ۲۰۲۲

استاندارد دوگانه حقوق بشری و چپگرایی «شیک»

پاسخ نواسه سالوادور آئنده به گابریل بوریکی رئیس جمهور جدید چیلی:

یادداشت سردبیری ارینوکو تریبیون:

ارینوکو تریبیون [معمولاً] مطلبی را که بیش از دو هفته کهنه باشد چاپ نمی‌کند، اما بعضی اوقات استثناهایی داریم. یادداشت زیر در واقع تقریباً سه سال پیش منتشر شد؛ اما، با پیروزی گابریل بوریکی در انتخابات ریاست جمهوری اخیر، ما تصمیم گرفتیم بار دیگر نگاهی بر آن داشته باشیم. در بحبوحه جشن‌های شادمانی در چیلی به خاطر پیروزی گابریل بوریکی در مقابل «کاست» پینوشه مسلک، و البته به عنوان یک یادآوری تاریخی به آنانی که درباره رئیس‌جمهوری منتخب بیش از حد اغراق می‌کنند و او را با سالوادور آئنده یا پابلو نرودا یا دیگر شخصیت‌های چپ جهانی مقایسه می‌کنند، نوشته‌ای از پابلو سپولودا آئنده، نواسه سالوادور آئنده، رئیس‌جمهور سابق چیلی که در سال ۱۹۷۳ [در یک کودتای امریکائی] سرنگون و به قتل رسید، در حال گردش در رسانه و همچنین رسانه‌های اینترنتی است. نوشته مذکور «نامه سرگشاده» ای بود در پاسخ به اظهارات گابریل بوریکی، معاون «جبهه وسیع» (فرنته آمپلیو) – رئیس‌جمهور کنونی – که بارها از چپ چیلی خواسته است تا «وضع حقوق بشر» در کوبا، ونزوئلا و نیکاراگوئه، سه کشور امریکای لاتین با برنامه‌های سوسیالیستی، را محکوم کنند. برای داشتن همه اطلاعات و نه فقط آنهایی که در سایه شکست «کاست»، مطرح و برجسته می‌شوند، بازخوانی این نامه ضروری است.

نامه سرگشاده دکتر سپولودا آئنده به بوریك:

معاون، جسارتاً می‌خواهم به شما پاسخ دهم زیرا به دلیل مقایسه‌های ساده‌انگارانه، نامعقول و نادرستی که درباره مسایلی به حساسی مسایل حقوق بشر توسط رهبران مهمی مانند شما، مراجع جوان «چپ‌نو» برآمده در «فرتو آمپلیو» (به معنای «جبهه وسیع»، متشکل از احزابی با گرایش پوپولیستی (در لباس چپ)، مشابه پودموس در اسپانیا -م.) انجام می‌شود، احساس خطر می‌کنم.

بسیار مغرضانه و گستاخانه است که شما به اصطلاح «تضعیف پایه‌های اساسی دموکراتیک در ونزوئلا»، «محدودیت دائمی آزادی‌ها در کوبا» و «سرکوب در نیکاراگوئه، توسط دولت اورتگا» را با جنایات اثبات شده دیکتاتوری نظامی در چیلی، مداخله‌گری جنایتکارانه آشکار ایالات متحده در سراسر جهان، و تروریسم دولت اسرائیل علیه مردم فلسطین برابر می‌شمارید.

این واقعیت که شما چنین مزخرفاتی می‌نویسید، شما را یک‌شبه به مأمور «سیا» تبدیل نمی‌کند، اما نشان‌دهنده یک بی‌مسئولیتی چشمگیر و عدم بلوغ سیاسی است که می‌تواند شما را به احق مفیدی برای جناح راست تبدیل کند، یا بدتر از آن، شما را به همان «چپ»ی که راست دوست دارد، تبدیل کند: یک چپ گنگ زبان‌بسته، یک چپ بی‌آزار که به دلیل فرصت‌طلبی ترجیح می‌دهد «از نظر سیاسی درست» جلوه کند، چپ نه سرد و نه گرمی که نمی‌خواهد با کسی مشکلی داشته باشد.

چنین چپی گمراه‌کننده است، زیرا شهادت اعلام مواضع روشن و مواجهه شجاعانه در برابر دشمنان واقعی مردم ندارد. از این رو اعلام نظرات ناپخته سیاسی خطرناک است.

هرگز فکر کرده‌اید که چرا در رسانه‌ها تا این حد به ونزوئلا بد می‌گویند و حمله می‌کنند؟ چرا عملاً این کشور هر روز در اخبار تمام کشورهای دنیای غرب، محل حاکمیت رسانه‌های جریان اصلی، است؟ چرا تا این حد و از همه طرف مورد حمله است؟ چرا این خبرگزاری‌های عظیم همواره درباره کشتار مستمر در کلمبیا و مکزیکو سکوت می‌کنند؟ چرا آنهایی که از نگرانی به خاطر حال معاون ونزوئلا با وجود اعتراف به مشارکت در یک سوءقصد، شیون و زاری می‌کنند، جرأت نمی‌کنند از اسرائیل بخواهند تا نسل‌کشی مردم فلسطین را متوقف کند؟

یک جهان وارونه. این همان جهان سیاست بدون قلب و بزدل است.

مارگارینا لبارکا گودارد [وکیل حقوق بشر چیلیایی] به وضوح و قاطعانه استدلال کرده است که چرا شما در قضاوت خود درباره کوبا، ونزوئلا و نیکاراگوئه اشتباه می‌کنید. من فقط اضافه می‌کنم که ونزوئلا یک دموکراسی به مراتب سالم‌تر و شفاف‌تر نسبت به چیلی دارد و اگر شما بخواهید من می‌توانم دلایل خود را برای شما بیان کنم و اگر علاقه مند باشید، ما می‌توانیم بحث رو در روئی باهم داشته باشیم.

همچنین استدلال این که چرا «محدودیت دائمی آزادی‌ها در کوبا» یک اشتباه است، آسان است. ناگفته نماند که تا به امروز واژه «آزادی» آنقدر نادرست به کار رفته است که معنای واقعی آن در هاله‌ای از ابهام فرو رفته است، طوری که ارائه یک تعریف قابل قبول منطقی از آن مستلزم یک بحث فلسفی است. یا شما بگوئید آزادی چیست؟

من از این دو کشور نام می‌برم زیرا آنها را کاملاً می‌شناسم. من نه سال در کوبا زندگی کردم و اکنون نه سال است که در ونزوئلا زندگی می‌کنم. نیکاراگوئه را از نزدیک نمی‌شناسم، اما از شما می‌خواهم تا از خود بپرسید، واکنش یک دولت دست راستی به اقدامات باندهای جنایتکار اجیر شده و به شدت مسلح که همه مهم‌ترین بخش‌های شهرهای کشور را به تصرف خود درآورده‌اند، چه می‌بود؟ مضافاً این که، باندهای مزدور مذکور برای ارتکاب اعمال نفرت‌انگیزی چون آدم‌ربایی، شکنجه، معلول کردن، تجاوز جنسی و حتی زنده سوزاندن ده‌ها انسانی بسیج شده بودند که تنها گناه

قربانیان طرفداری از یک آرمان – در این مورد، ساندنیست‌ها هستند. آزار و شکنجه [توسط باندهای مزدور] تا آنجا پیش رفت که به قتل عام تمام اعضای چندین خانواده درون خانه‌های خودشان رسید. دولت منتخب قانونی نیکاراگوئه حتی با وجود داشتن امکانات، اختیارات قانونی و قدرت لازم برای انجام فوری اقدامات قهرآمیز علیه چنین بی‌ثبات‌سازی فاشیستی، خویشترداری کرد. فکر می‌کنید اگر یک دولت دست راستی روی کار بود، چنین موضع آشتی‌جویانه‌ای اتخاذ می‌کرد و برای حل مناقشه خواستار مذاکره می‌شد؟ تاریخ پاسخ ما را خواهد داد.

من می‌فهمم که شاید شما توسط «رسانه‌های» قدرتمندی که دست به کار قربانی معرفی کردن مجرمان هستند، درست شبیه آنچه یک سال پیش در ونزوئلا در زمان به اصطلاح گواریمباها (به خیابان ریختن مخالفان دولت مادورو و مسدود کردن خیابان‌ها -م.) انجام دادند، دچار سردرگمی شده باشید. بنابراین، گابریل، در یک صحبت عینی و از راه یک استدلال جدی – و نه نظرات ساخته و پرداخته رسانه‌ها که هر روزه اطلاعات نادرست و دروغ تکرار می‌کند – چیزی به عنوان استاندارد دوگانه وجود ندارد که ما به وسیله آن از کوبا، ونزوئلا و نیکاراگوئه دفاع کنیم.

در این کشورها افراد ناپدید شده یا شکنجه شده وجود ندارند؛ آنها کسانی را که به گونه دیگری فکر می‌کنند زندانی نمی‌کنند؛ اما چرا، آنها جنایتکاران را چه نماینده مجلس باشد، چه سیاستمدار یا به اصطلاح دانشجوی زندانی می‌کنند. به نظر من، شما ترجیحاً یکی از کسانی هستید که با «استانداردهای دوگانه»، قضاوت‌های اخلاقی قاطعی را مطرح می‌کنید که با نادانی و دستکاری ساخته شده‌اند.

زمانی که صحبت از رسانه‌ها، دموکراسی و آزادی‌ها باشد، ما می‌توانیم چیلی را با این کشورها مقایسه کنیم. من به شما اطمینان می‌دهم که متأسفانه در عرصه‌های حقوق انسانی، اقتصادی و اجتماعی، چیلی وضعیت چندان مناسبی نخواهد داشت، چرا که این‌ها در چیلی علی‌الظاهر چیزی بیش از کالائی [برای خرید و فروش -م.] نیست. «انسان زمانی به بالاترین درجه جهل خود می‌رسد که با چیزی مخالفت کند که از آن هیچ نمی‌داند.» با احترام!

Orinoco Tribune by El Ciudadano (December 22, 2021)

* - پابلو سیبولودا آئنده، پزشک، هماهنگ‌کننده شبکه روشنفکران در دفاع از انسانیت، و نواسه رئیس جمهور سابق چیلی سالوادور آئنده گوسنس

دانش و امید، شماره ۱۰ اسفند [حوت] ۱۴۰۰